

„APBRUŅOJIES” AR UZVARU

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 6:14-18; 2. Kor. 6:7; Ef. 5:9; Rom. 10:15; 1. Tes. 5:8; Marka 14:38.

ATMIŅAS PANTS:

„Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt.” (Ef. 6:13)

GALVENĀ DOMA:

Katram ticīgajam ir jābūt personīgi un individuāli apbruņotam, gluži tāpat, kā mēs katrs personīgi un individuāli esam iesaistīts lielajā cīņā.

Sātana galīgais mērķis ir dabūt sev tādu pašu lojalitāti, kādu patiesi ticīgie velta Kristum. Pirms atgriešanās ļaudis piederēja sātana valstībai. Viņš valdīja pār tiem. Lai gan atgriešanās pie Kristus atbrīvo cilvēkus no sātana virskundzības, tas pilnībā nav satriecis viņa varu. Velns pieliek visas pūles, lai iznīcinātu mūsu ticību un atgūtu mūs sev. Viņam ir liels vairums krāpšanas triku. Raksti tos dēvē par „velna viltībām” (Ef. 6:11). Lai gan, neskatoties uz ienaidnieka krāpšanām, viltu un trikiem, viņš nevarēs Kristum atņemt nevienu, kas ir nolēmis palikt uzticīgs Kungam (sātans var padarīt mūsu dzīvi nožēlojamu, bet tas ir pavisam cits jautājums).

Šīs nedēļas tēmā pievērsīsimies kristieša apbruņojumam lielajā cīņā. Aplikt visus Dieva ieročus ir mūsu vienīgā aizsardzība. Tāpēc mums ir jāsaprot šī apbruņojuma raksturs, jo bez tā mēs noteikti kritīsim ienaidnieka nagos. Bet ar to mūsu uzvara ir nodrošināta.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. novembrī.

VAJADZĪBA PĒC PERSONĪGA APBRUŅOJUMA

Ef. 6:12 Pāvils apraksta kristieša dzīvi kā cīņu, sakot, ka „mums ... jācīnās”. Ievēro, ka viņš lieto daudzskaitli. Burtiski šis pants skan: „Mēs necināmies pret miesu un asinīm.” Katrs kristietis ir iekļauts. 13. pantā viņš aicina savus lasītājus aplikēt visu Dieva doto apbruņojumu. Mums ir jāekipē sevi ar Dieva apbruņojumu, un tas ir pieejams mūsu lietošanai. Pāvils iesāk pantu ar vārdu „tāpēc”, kas norāda, ka ņemot vērā konflikta raksturu, šāds apbruņojums ir nepieciešams. Tad Pāvils apraksta, kā kristietim ir jābūt apbruņotam, izmantojot cīņai apbruņota romiešu karavīra tēlu.

Rūpīgi pārlasi Ef. 6:14-17. Kas šajā aprakstā liek tev domāt, ka tā ir cīņa, kas ne tikai ietver katru kristieti, bet kas pamatā aicina uz personīgu iesaistīšanos? Ko tev personīgi nozīmē tas, ka ir cīņa, kurā tev jāiesaistās? _____

Vārds, kas tulkots kā „jācīnās”, sākotnēji attiecās uz cīkstēšanos ar rokām, bet vēlāk tika attiecināts arī uz citiem cīņas veidiem. Lai gan šajā pantā runa nav par reālu roku cīņas sacensību ar dēmoni, vārds skaidri norāda uz individuālu cīņu.

Līdzība par desmit jaunavām Mat. 25:1-13, lai gan tai ir atšķirīgs zemteksts, arī runā par personīgu iesaistīšanos garīgās lietās. Elena Vaita pielīdzina piecu jaunavu garīgo stāvokli tiem gala laika ļaudīm, ko Pāvils apraksta kā tādus, kam ir dievbijības forma, bet nav tās spēka (2. Tim.3:1-5). „Šī ir tā šķīra, kas draudošu briesmu laikā būs dzirdami saucam: ‘Nu ir miers un drošība!’ Tie savas sirdis ieaijā ar domām par drošību, un briesmas tiem nerādās ne sapņos. Iztraucēti no snauda, šie ļaudis pamana savu nabadzību un lūdz citiem, lai tie palīdz un aizdod trūkstošo, taču garīgās lietās neviens cilvēks nevar izlabot citu trūkumus.” (Elena Vaita „Kristus līdzības”, 411., 412. lpp.)

Nosauc dažas lietas, ko tikai tu personīgi vari izdarīt savā labā (piemēram, neviens nevar paēst tavā vietā, vai ne?). Kā tu vari attiecināt šo pašu principu uz sevis apbruņošanu garīgajai cīņai, kurā mēs katrs personīgi esam iesaistīti? _____

PATIESĪBAS GURNU APSĒJS UN TAISNĪBAS KRŪSU BRUŅOJUMS

„Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās.” (Ef. 6:14)

Lai gan ir nedaudz grūti zināt, kāds pēc savas būtības bija gurnu apsējs, šķiet, ka Ef. 6:14 Pāvils raksta par ādas pārsēju, kas nedaudz pasargāja vēdera lejasdaļu, bet nodrošināja arī kustību brīvību un iespēju vajadzības gadījumā nekavējoties rīkoties. Šajā ziņā gurnu apsējs bija daļa no pamatapbruņojuma. Un šis apbruņojums, kā teica Pāvils, ir „patiesība”. Kopā ar patiesības gurnu apsēju bija „taisnības” krūšu aizsargs. Tādējādi šajā vienā pantā Pāvils sasaista patiesības un taisnības jēdzienus.

Izlasī šos pantus. Kā tie var palīdzēt mums saprast patiesības un taisnības savstarpējo saistību, un kāpēc tās ir tik svarīgas mūsu garīgajai aizsardzībai lielajā cīņā? 1. Ķēn. 3:6, Ps. 15:2, 96:13, Sal. pam. 12:17, Jes. 48:1, 2. Kor. 6:7, Ef. 5:9. _____

Kad apustulis Pāvils runā par taisnību kā krūšu apsegu garīgās cīņas kontekstā, viņš domā par morāliem jautājumiem. Darīt taisnību, vai, citiem vārdiem sakot, izdzīvot patiesību kristietim cīņā ar ļaunā spēkiem ir tikpat svarīgi, cik svarīgs ir krūšu apsējs karavīram kaujas laukā. Ja mēs ciešam neveiksmi, darot to, kas ir labs, ja mēs pagriežam muguru tam, par ko zinām, ka tā ir patiesība, mēs viegli kļūstam par upuri sātana uzbrukumos, jo atstājam lielu, vaļēju zonu savā apbruņojumā.

Vienlaikus, lai gan šī „taisnība” ietver taisnas dzīves dzīvošanu, mums vajadzētu vienmēr atcerēties vēl kādu taisnības aspektu, un tā ir taisnība Kristū, kas aplāj ticīgo un ir viņa vienīgā glābšanās cerība. Kamēr mēs turamies pie patiesības, ka mūsu glābšana ir Jēzū, mēs varam būt pasargāti no efektīga sātana garīgā trieciena: no mazdūšības.

Vai tu esi kādreiz bijis kārdināts pārtraukt staigāt ar Jēzu savu dzīves apstākļu, rakstura vai rīcības dēļ? Ja jā, tad kāpēc ir tik svarīgi saprast patiesību par Kristus taisnību, lai varētu stipri stāvēt pret sātana uzbrukumiem? _____

SAGATAVOŠANĀS UN TICĪBAS VAIROGS

Romiešu karavīri apbruņoja sevi, lai būtu droši, ka viņu soļi nelidzenajā apgabalā netiks traucēti. Lai atvieglotu kustību pa dažādiem ceļiem, romiešu kareivjiem bieži bija kurpes, kurās bija iedzītas asas naglas. Šādas kurpes nodrošināja labu saķeri, un Pāvils pielīdzina kurpes „gatavībai” jeb „apņēmībai” kalpot miera evaņģēlijam (Ef. 6:15).

Izlasi Jes. 52:7, Rom. 10:15 un Ef. 6:15. Pāvila doma, šķiet, ir nelokāmība kristieša cīņas pilnajā dzīvē. Kādā ziņā miera evaņģēlijs nodrošina kristietim „labu saķeri” garīgajā karā?

Ef. 6:15 var tulkot dažādi: „kājas apautas ar sagatavošanos miera evaņģēlijam”, „kājas apautas ar gatavību kalpot miera evaņģēlijam” vai „apāvuši kājas ar miera evaņģēlija ekipējumu”. Atslēgvārds ir grieķu vārds, kas nozīmē „sagatavotību”, sagatavotu pamatu vai fundamentu. Tādējādi miera evaņģēlijs kā „sagatavots pamats” ir miers, ko kristietis piedzīvo, pateicoties tam, ka viņš ir salīdzināts ar Dievu caur Kristus asinīm. Šī salīdzināšana dod kristietim stirpu atbalsta punktu, no kura uzsākt garīgu cīņu, ar ko mēs visi saskaramies.

Nākamā bruņojuma daļa, ko Pāvils min, ir vairogs, ko viņš pielīdzina ticībai (Ef. 6:16). Iepazīstinot ar vairogu, apustulis iesāk ar frāzi, ko var tulkot kā „pāri visam” vai „blakus jeb papildus visam”. Kā tu domā, ko apustulis ir gribējis pateikt ar šo ievadfrāzi? _____

Vārds, kas tulkots kā „vairogs”, atvasināts no vārda, kas apzīmē „durvis”. Vairogs, kura izmērs bija aptuveni 120x75 cm un kas sastāvēja no divām kārtām kopā salīmēta koka, pēc savas formas bija kā durvis. Tā kā bultas tajos laikos tika mērkts darvā un tad karsētas ugunī, koka vairogs bija klāts ar ādu, lai nodzestu liesmojošās bultas un notrulinātu tām galu. Šis bija visievērojamākais no visiem aizsardzības ieročiem.

Nav grūti saskatīt garīgo līdzību: starp sātana „ugunīgajām bultām” ir iekāre, šaubas, mantkārība, uzpūtība un tā tālāk. Bet ticība Dievam, pacelta augšā kā vairogs, uztver tās visas, apdzēš liesmas un liek tām nekaitīgām nokrist zemē.” (SDA Bībeles komentāri, 6. sēj., 1045. lpp.) Šāda veida ticība ir pirmkārt ticība darbībā, kas sniedz tālāk par vienkāršu ticības apliecību. Tā ir ticība, kas atklājas aktīvā aizsardzībā pret ienaidnieka uzbrukumiem. Protams, mēs nevaram sevi izglābt, un mēs paši nevaram uzvarēt velnu. Mūsu cīņa ir ik dienas izvēlēties Kungu un Viņa ceļus pāri visam, ko velns noliks mūsu priekšā.

BRUŅUCEPURE UN ZOBENS

Pestīšanas bruņucepure Ef. 6:17 ir visticamāk ņemta no Jes. 59:17, lai gan Pāvils lieto to atšķirīgi. Jes. 59. nodaļā pestīšanas bruņucepuri ir uzlicis Dievs. Šeit, vēstulē efeziešiem, to saņemt ir aicināti kristieši. Iepriekšējās bruņojuma daļas bija noliktas un kareivim tās bija jāpaņem, bet bruņucepure tika ielikta viņam rokās. Varbūt tas ir tāpēc, lai uzsvertu, ka glābšana ir dāvana.

1. Tes. 5:8 Pāvils runā par bruņucepuri kā par glābšanas cerību. Ef. 6:17 bruņucepure ir attēlota vienkārši kā glābšana. Kā šī uzsvara pārbīde palīdz izskaidrot, kā glābšana var kļūt par aizsardzības ieroci? _____

Glābšana Jaunajā Derībā ir tagadnes piedzīvojums, kas kulmināciju sasniegs mūžībā, atbrīvojot ticīgo no visa, kas ļauns. Uzvaras bruņucepure, ko Dievs liek galvā (Jes. 59:17), tiek pasniegta ticīgajam aizsardzībai. Tā kā velna uzbrukumu galīgais mērķis ir ticīgajiem glābšanu atņemt, glābšanas garantija tagadnē, kas viņiem ir „dota”, neskatoties uz viņu labajiem darbiem, kļūst par spēcīgu ieroci, lai šajā konfliktā izdzīvotu. Ticīgais jebkurā garīgajā konfliktā kopā ar dziesminieku var teikt: „Kungs, Kungs, mans varenais glābējs, Tu apsedzi man manu galvu cīņas dienā!” (Ps. 140:7)

Nosaucis pestīšanas bruņucepuri, Pāvils pēc tam runā par „gara zobenu”, kas ir Dieva Vārds. Salīdzini šo pantu ar Ebr. 4:12. Kāda svarīga patiesība ir izteikta šajos pantos, īpaši runājot par mūsu cīņu ar sātanu? _____

Kristus kārdināšanas, kas uzrakstītas Mat. 4:1-10, ir skaista ilustrācija tam, kā Dieva Vārds var būt efektīvs ierocis. Šiem pantiem vajadzētu arī pamudināt kristiešus pamatoties uz patiesībām, kas atklātas Dieva Vārdā.

Lai vājinātu mūsu uzticību Bībelei, ir iesaistīti tik daudzi spēki! Nosauc dažus no tiem savā kultūrā, sabiedrībā un draudzē! Vēl svarīgāk, kā mēs varam aizstāvēt sevi pret katru mēģinājumu (kas reizēm var būt ļoti viltīgi) vājināt mūsu uzticību Dieva Vārdam? _____

AR VISĀM LŪGŠANĀM UN LUGUMIEM IK BRĪDI

Ef. 6:18 sākas ar frāzi „ar visām lūgšanām un lūgumiem”, kas liek domāt, ka lūgšana ir saistīta ar iepriekšējiem pantiem. Doma ir tāda, ka Debesu apbruņojuma aplikšana, paņemšana un saņemšana padara par nepieciešamību paļāvību uz Dievu. Tāpēc „lūgšana nav vēl viens ierocis; tā ir gars, veids, kā ir jāvalkā viss apbruņojums un jāizcīna cīņa. Pāvils šeit runā par lūgšanu kā par pastāvīgu prāta stāvokli, pastāvīgu sarunu ar Dievu”. („SDA Bībeles komentāri”, 6. sēj., 1046. lpp.)

Rūpīgi izpēti Ef. 6:18. Kādi vārdi un frāzes, kas pievienotas Pāvila pamācībai lūgt, liek būt modriem un disciplinētiem? _____

Bībele bieži aicina cilvēkus nepārstāt lūgt (Lūk. 18:1, Rom. 12:12, Fil. 4:6, Kol. 4:2, 1. Tes. 5:17). Bet lielās cīņas kontekstā, par ko Pāvils runā Ef. 6. nodaļā, viņš uzsver faktu, ka katrai situācijai dzīvē ir jābūt lūgšanu apņemtai. Šāda attieksme attiecībā uz lūgšanu kristiešiem nav maza prasība, īpaši tāpēc, ka mūsu pirmā instinktīvā reakcija grūtos brīžos ir prasīt padomu draugiem un kolēģiem, kas arī ir jauki un svarīgi. Tomēr lūgšanai aizsardzībā vajadzētu vienmēr būt pirmajā vietā, un tai ir jābūt tam, ko mēs darām „ik brīdi”.

Ef. 6:18 sākas ar domu „lūgšanās .. ik brīdi” un turpinās ar citu domu – būt nomodā. Par ko mums ir jābūt nomodā, un kāpēc? _____

Ģetzemanē Jēzus teica Pēterim un pārējiem mācekļiem, ko Viņš atrada aizmiņģus, lai viņi ir nomodā un lūdz (Marka 14:38). Pirms tas notika, Jēzus bija brīdinājis mācekļus būt nomodā (Marka 13:33-37). No Lūkas redzespunkta raugoties, modrība pastāvīgi ir saistīta ar lūgšanu, kas dod kristietim garīgu spēku. Ef. 6:18 uzsvars ir likts uz lūgšanu par citiem. Nav šaubu, ka lūdzot par citiem, mēs paši tiekam garīgi stiprināti un esam labāk apbruņoti priekšā esošajam konfliktam, lai arī kādā formā tas nāk.

Kāpēc lūgšana par sevi ir svarīgāka mūsu garīgajai dzīvei nekā tas, ka citi lūdz par mums (kaut arī aizlūgšanas ir ļoti svarīgas)? Ko personīga lūgšana izdara tavā labā, bet citu aizlūgšanas vienkārši to nespēj? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā „Liecības draudzei” 8. sēj., nodaļu „Patiesu zināšanu meklēšanas svarīgums”; 312.-314. lpp., 9. sēj. nodaļu „Krāsaino jautājums”, 219., 220. lpp., grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļu „Aicināti uz augstu dzīvesveidu”, 311.-315. lpp.

„Katrā dvēselē par uzvaru nopietni cīnās divi spēki. Neticība nostāda ierindā savus spēkus, ko vada sātans, lai atdalītu mūs no mūsu spēka Avota. Ticība sakārto savus spēkus, ko vada Kristus, mūsu ticības iesācējs un pabeidzējs. Stundu pēc stundas konflikts norisinās Debesu universa skata priekšā. Tā ir individuāla cīņa, un lielais jautājums ir: kurš gūs virsroku? Šis jautājums katram ir jāizlemj personīgi. Šajā karā ir jāpiedalās visiem, cīnoties vai nu vienā, vai otrā pusē. Nevienam nav atbrīvots no konflikta. [...] Mēs esam aicināti sagatavoties šai cīņai. ‘Topiet stipri savā Kungā un Viņā varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām.’ Brīdinājums ir izteikts atkārtoti: ‘Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt.’” (Elena Vaita „Dieva dēli un meitas”, 328. lpp.)

„Mums ir jāapliek viss apbruņojums un tad jāstāv stipri. Kungs mūs ir pagodinājis, izvēloties mūs par Saviem kareivjiem. Cīnīsimies drosmīgi par Viņu, paliekot taisnības pusē visos darījumos. Godīgums visās lietās ir būtisks dvēseles labklājībai. Kad tu cīnīsies par uzvaru pār savām tieksmēm, Viņš palīdzēs tev ar Savu Svēto Garu būt piesardzīgam visā rīcībā, lai tu nedotu ienaidniekam nevienu izdevību runāt ļaunu par patiesību. Apvelc kā savu krūšu apsegu šo dievišķi aizsargāto taisnību, ko valkāt ir visu cilvēku priekštiesība. Tas pasargās tavu garīgo dzīvi.” (Elena Vaita „SDA Bībeles komentāri”, 6. sēj., 1119. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai arī cik ļoti šis nedēļas tēma ir uzsvērusi personīgo aspektu cīņā, kurā mēs visi esam iesaistīti, kā kristieši mēs esam daļa no plašākas kopienas. Kā kopienā ticīgie var palīdzēt cits citam pastāvēt personīgajās cīņās? Ko praktisku kopiena var darīt, lai palīdzētu tiem, kam ir garīgas vajadzības, lai arī kādā formā tās būtu?

2. Kā militārais salīdzinājums, ko Pāvils izmanto, pastiprina lielās cīņas realitāti, kas Bībelē ieņem tik centrālu vietu? Kāpēc vienmēr ir svarīgi turēt savā priekšā šī konflikta realitāti? Vai vari iedomāties kareivi, kas kaujas laukā būtu aizmirsis, ka atrodas karā? Cik daudz svarīgāk ir mums to neaizmirst?